

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Sarah MacLean

No Good Duke Goes Unpunished

Copyright © 2013 by Sarah Trabucchi

Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Milica Radojević

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

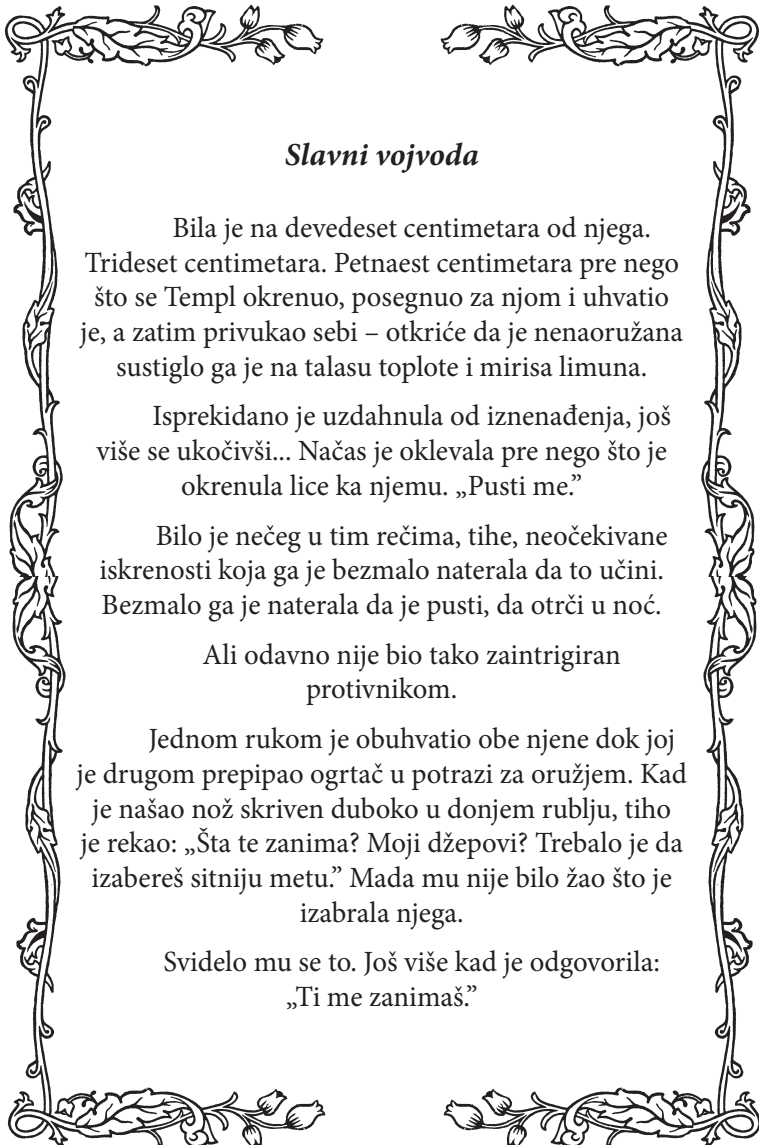
ISBN 978-86-6152-151-5
COBISS.SR-ID 130469385

SARA MAKLIN

SLAVNI VOJVODA

Sa engleskog prevela
Gordana Subotić

Stela

Slavni vojvoda

Bila je na devedeset centimetara od njega. Trideset centimetara. Petnaest centimetara pre nego što se Templ okrenuo, posegnuo za njom i uhvatio je, a zatim privukao sebi – otkriće da je nenaoružana sustiglo ga je na talasu toplote i mirisa limuna.

Isprekidano je uzdahnula od iznenađenja, još više se ukočivši... Načas je oklevala pre nego što je okrenula lice ka njemu. „Pusti me.”

Bilo je nečeg u tim rečima, tihe, neočekivane iskrenosti koja ga je bezmalo naterala da to učini. Bezmalo ga je naterala da je pusti, da otrči u noć.

Ali odavno nije bio tako zaintrigiran protivnikom.

Jednom rukom je obuhvatio obe njene dok joj je drugom prepipao ogrtač u potrazi za oružjem. Kad je našao nož skriven duboko u donjem rublju, tiho je rekao: „Šta te zanima? Moji džepovi? Trebalo je da izabereš sitniju metu.” Mada mu nije bilo žao što je izabrala njega.

Svidelo mu se to. Još više kad je odgovorila:
„Ti me zanimaš.”

*Eriku, mom ličnom nežnom divu,
što se tako dobro brine o meni.*

*U znak sećanja na
Helen, leđi Lou.*

Templ

Vajtfonska opatija, Devonšir
Novembar 1819.

Probudio se s razdirućom glavoboljom i tvrdim udom.

To nije bilo neuobičajeno. Uostalom, više od pola decenije se svakog dana budi s jednim od to dvoje i u više jutara nego što ih može izbrojati s oboje.

Vilijam Harou, markiz od Čejpina i nasljednik vojvodstva od Lamonta, bio je bogati plemić, privilegovani i naočiti – i mladić blagosloven onim retkim osobinama poželjnim kad su posredi vino ili žene.

Zato se tog jutra zabrinuo. Znajući (kao čovjek iskusan u piću) da će se glavobolja povući do podneva, pokrenuo se da poradi na drugom simptomu, pa je ne otvarajući oči posegnuo za ženom koja je bez sumnje bila pored njega.

Samo što je ovoga puta nije bilo.

Umesto ruku punih tople podatne kože, Vilijam se našao s rukama punim neželjenih jastuka.

Otvorio je oči, sjaj devonširskog sunca napao mu je čula i pojačao bubnjanje u glavi.

Opsovao je, rukom zaklonio zatvorene oči – crveni svetlaci zaigrali su mu pred spuštenim kapcima – pa duboko udahnuo.

Dnevno svetlo bilo je najbrži način da upropasti jutro.

Verovatno je bilo bolje što je žena od protekle noći nestala, iako je sećanje na divne bujne grudi, grivu ričkastosmeđe kose i usne stvorene za greh donelo sa sobom talas žaljenja.

Bila je divna.

A u krevetu...

U krevetu je bila...

Zastao je.

Nije mogao da se seti.

Sigurno nije baš toliko pio. Ili jeste? Bila je visoka i s raskošnim oblinama, baš onakva žena kakve voli, odgovarala mu je po visini i građi, što je često bilo njegovo prokletstvo. Nije mu se sviđao osećaj da bi mogao da skrši devojkicu.

A imala je osmeh koji je prizivao nevinost i ujedno greh. Odbila je da mu kaže svoje ime... Odbila da čuje njegovo...

Pravo savršenstvo.

A njene oči – nikad nije video oči kao njene, jedno plavo kao letnje more, a drugo skoro zeleno. Predugo je gledao u te oči, zadivljen njima, široko otvorenim i privlačnim.

Krišom su prošli kroz kuhinju pa uz stepenice za posluđu, a ona mu je zatim sipala viski...

I to je sve čega se seća.

Bože dragi. Moraće da prestane da pije.

Čim prođe današnji dan. Trebaće mu piće da preživi očevo venčanje – dan kad će Vilijam dobiti četvrtu maćehu. Mlađu od svih ostalih. Mlađu od njega.

I veoma bogatu.

Još nije upoznao tu uzornu nevestu. Upoznaće je na ceremoniji, ne ranije, kao što je bilo i s prethodnim trima. A potom će, kad porodične kase budu ponovo napunjene, otići. Vratitiće se u Oksford pošto odigra svoju ulogu privrženog sina. Vratitiće se slavlom raspusnom životu koji pripada naslednicima

vojvodstava, ispunjenom pićem, kockom i ženama, bez ijedne brige na svetu.

Vratiće se životu koji obožava.

Ali večeras će učiniti čast svom ocu i pozdraviće svoju novu maćehu, praveći se da mu je stalo do porodičnog imetka. I možda će, pošto odigra ulogu naslednika, potražiti nestašnog devojčurka iz vrta i dati sve od sebe da se seti događaja od protekle večeri.

Hvala nebesima na seoskim imanjinama i dobro posećenim venčanjima. Nema te žene koja ne oseća seksualnu privlačnost venčanja i zato je Vilijam bio veoma naklonjen tom svetom činu.

Prava je sreća što je njegov otac tako nadaren za to.

Zacerekao se pa se protegao u krevetu, raširivši ruke preko hladnih lanenih čaršava.

Hladni laneni čaršavi.

Vlažno hladni laneni čaršavi.

Šta, dodavola?

Naglo je otvorio oči.

Tek tad je shvatio da nije u svojoj sobi.

Da nije u svom krevetu.

A crvena tečnost na čaršavu koja mu je pokvasila prste svojim lepljivim ostacima nije bila njegova krv.

Pre nego što je uspeo da progovori, ili da razume, vrata te neobične spavaće sobe su se otvorila i na njima se pojavila sobarica, svežeg lica i poletna.

Desetak različitih misli mu je prošlo kroz glavu u tom trenutku... Stotine njih. Ipak, u deliću sekunde između ulaska mlade sobarice i onog trenutka u kojem ga je primetila, Vilijam je pomislio samo na jedno – da će upropastiti život jednoj devojci.

Znao je, bez imalo sumnje, da ona nikad više neće nehajno otvoriti vrata ili prebaciti čaršave preko kreveta, ili uživati u

retkom i jarkom sunčevom sjaju devonširskog zimskog jutra a da se ne seti ovog trenutka.

Trenutka koji nije mogao da promeni.

Ništa nije rekao kad ga je spazila, niti kad se zaledila u mestu, ili kad je smrtno prebledela a njene smeđe oči se – čudno da im je primetio boju – raširile, najpre od prepoznavanja, a zatim od užasa.

Nije progovorio ni kad je zinula i vrisnula. Nema sumnje da bi i on tako postupio na njenom mestu.

Tek kad je uminuo taj prvi gromoglasni vrisak – onaj koji je naterao lakeja, služavke, goste na venčanju i njegovog oca da dotrče – progovorio je, iskoristivši trenutak tišine pre oluje da upita: „Gde sam to ja?”

Sobarica je jednostavno zurila, zgranuta.

On je krenuo da ustane iz kreveta, čaršavi su mu pali do pojasa, no onda je zastao kad je shvatio da njegove odeće nema nigde u vidokrugu.

Bio je nag. U tuđem krevetu.

I prekriven krvlju.

Ponovo je susreo sobaričin užasnut pogled, a kad je progovorio, glas mu je zvučao mlado i ispunjeno nečim što je kasnije prepoznao kao strah. „Čiji je ovo krevet?”

Zadivljujuće, odgovorila je ne zamuckujući: „Gospođice Lou.”

Gospođica Mara Lou, ćerka bogatog finansijera, s mirazom dovoljnim da upeca vojvodu.

Gospođica Mara Lou, buduća vojvotkinja od Lamonta.

Njegova buduća maćeha.

Prvo poglavlje

Pali andeo

London

Dvanaest godina kasnije

Ima lepote u trenutku u kojem koža naleti na kost.

Rađa se u silovitom udaru zglavaka o vilicu, u tupom zvuku udarca pesnice u stomak, u šupljem odjeku koji se razlegne čoveku iz grudi delić sekunde pre poraza.

Oni koji uživaju u toj lepoti, tuku se.

Neki se tuku iz zadovoljstva. Za trenutak u kojem protivnik padne na pod u oblaku piljevine, bez snage, daha ili časti.

Neki se tuku za slavu. Za trenutak u kojem se šampion nagne nad svojim premlaćenim i slomljenim protivnikom, prekriven znojem, prašinom i krvlju.

A neki se tuku zarad moći. Naglašene naprezanjem tetiva i bolovima koji će se uskoro pretvoriti u modrice što šapuću dok pobjeda stiže s obećanjem plena.

Ali vojvoda od Lamonta, u najmračnijim londonskim budžacima poznat kao Templ, tukao se zarad mira.

Tukao se za trenutak kad će se pretvoriti ni u šta drugo do u mišić i kost, pokret i snagu, veštinu i fintu. Za brutalnost koja isključuje spoljašni svet, ućutkuje grmljavinu rulje i sećanja u njegovom umu, ostavljajući mu samo dah i moć.

Tukao se zato što je dvanaest godina samo u ringu znao istinu o sebi i svetu.

Nasilje je čisto. Sve ostalo je okaljano.

A to saznanje ga je činilo najboljim među svima.

Neporažen u celom Londonu – u celoj Evropi, mnogi su se kladili – bio je Templ koji je svako veče stajao u ringu, rane bi mu malo kad zarasle pre pretnje da ponovo prokrvare, zglavaka previjenih dugačkim trakama od lana. Tu u ringu, susretao bi svog sledećeg protivnika – drugog čoveka svako veče, a svaki je verovao da Templ može biti nadjačan.

Svaki je za sebe verovao da je čovek koji će svesti velikog, nepobedivog Tempa na hrpu mišića na podu najveće sale u najekskluzivnijoj londonskoj kockarnici.

Izazov *Palog anđela* bio je prevelik, sazdan od desetine hiljada funti opklade svake večeri, od obećanja poroka i greha kojim je Mejfer privlačio u sumrak, od bogatih plemića nenadmašne vrednosti koji su stajali rame uz rame i, uz čangrljanje slonovače i šaputanje čoje, uz obrtanje mahagonija, učili o svojoj slabosti.

A kad bi izgubili sve u blistavim gornjim salonima, njihovo poslednje utočište bila je sala koja ih je vrebala sprat niže – ona s ringom. Donji svet u kojem je vladao Templ.

Osnivači *Anđela* napravili su jedan jedini put za iskupljenje tih ljudi. Oni koji su izgubili bogatstvo u kazinu imali su načina da ga povrate.

Da se bore s Templom.

Da ga pobede.

I sve bi im bilo oprošteno.

Naravno, to se nikad nije dogodilo. Za dvanaest godina, Templ se borio, najpre da preživi, u mračnim prolazima s još mračnijim tipovima, zatim u tajnim klubovima za novac, moć i uticaj.

Sve što mu je obećano.

Sve za šta je rođen.

Sve ono što je izgubio u jednoj, zaboravljenoj noći.

Ta misao mu se prikrala u ritmu borbe i na trenutak koji je jedva osetio telo mu je bilo teško na nogama, a njegov protivnik – upola niži od Tempa i tripud slabiji – zadao je udarac, silovit i nasumičan, pod savršenim uglom da mu uzdrma zube i pogled vine u zvezde.

Templ je zaplesao unazad, odbačen neočekivanim krošom, bol i šok nisu mu dozvolili da razmišlja kad je susreo porednički pogled svog suparnika. *Ne bezimenog.* Naravno da je imao ime. Ali Templ je retko izgovarao imena. Ljudi su bili samo sredstva za postizanje njegovog cilja.

Baš kao što je i on bio samo njihovo sredstvo za postizanje cilja.

Jedan sekund – manje – i povratio je ravnotežu, već izvevši fintu ulevo, pa udesno, znajući da je njegov domet petnaest centimetara duži od dometa njegovog protivnika, naslućujući bol u njegovim mišićima, shvatajući kako je mlađi, gnevni protivnik pao kao žrtva napora i uzbuđenja.

Ovaj je za mnogo čega imao da se bori: četrdeset hiljada funti i imanje u Eeksu; farma u Velsu na kojoj se uzgajaju najbolji trkački konji u Britaniji. I pola tuceta slika holandskog majstora za kojeg Templ nikad nije mario. Miraz njegove mlade kćeri. Sinovljevo obrazovanje. Sve izgubljeno za stolovima iznad. Sve na liniji ispod njih.

Templ je sreo pogled svog protivnika i ugledao očajanje u njemu. Mržnju. Mržnju prema klubu za koji se ispostavilo da je njegova propast, prema ljudima koji su ga vodili i prema Templu pre svih – centurionu koji je čuvao blago ukradeno iz džepova fine i poštene gospode.

Taj način razmišljanja omogućavao je gubitnicima da noću spavaju.

Kao da je *Anđeo* kriv što su široka ruka i nenaklonjene kocke pogubna kombinacija.

Kao da je Templ kriv za to.

Ali mržnja je ono zbog čega su uvek gubili. Beskorisno sećanje rođeno iz straha, nade i želje. Nisu znali u čemu je trik – u čemu je istina.

Da su oni koji se bore za nešto osuđeni na poraz.

Bilo je vreme da i ovog oslobodi sopstvene bede.

Kakofonija pokliča na obodima ringa dostigla je vrhunac groznice kad je Templ napao i poslao svog protivnika na pod prekriven piljevinom.

Dok se poigravao protivnikom, njegova pesnica nastavila je da zadaje nimalo saosećajne, nepokolebljive udarce, izloživši ga pravoj baražnoj paljbi. Obraz. Brada. Grudi.

Protivnik je uleteo u konopce koji su uokvirivali ring dok je Templ nastavljao svoj napad, sažaljevajući tog čoveka koji se ponadao da će pobediti. Ponadao se da će poraziti Templa. Poraziti *Anđela*.

Konačni udarac oteo je snagu njegovom protivniku a Temp ga je gledao kako kao vreća pada, klicanje rulje bilo je zaglušujuće i prožeto žeđi za krvlju.

Čekao je, zadihan, da se njegov protivnik pomeri. Da se drugi put podigne na noge. Za još jednu priliku.

Čovek je i dalje bio nepomičan, glave obujmljene obema rukama.

Pametan je.

Pametniji od većine ostalih.

Templ se okrenuo susrevši pogled kladioničara pored ringa. Pokretom brade postavio je nemo pitanje.

Pogled starijeg čoveka podrhtavao je na hrpi ispred Templovih nogu, jedva se i zaustavivši na njoj pre nego što je skrenuo. Podigao je kvrgav prst i pokazao na crvenu zastavicu u daljem uglu ringa. Na Templovu zastavicu.

Rulja je zagrmela.

Templ se okrenuo ka ogromnom ogledalu koje se pružalo duž jednog zida sale, dugo se zagledao u pogled sopstvenih crnih očiju, a zatim klimnuo glavom pre nego što je okrenuo leđa svom odrazu i provukao se kroz konopce.

Probijajući se kroz metež onih koji su dobro platili da gledaju borbu, nije obraćao pažnju na cerekanje i klicanje rulje, na njihove prste koji su napadno posezali da dodirnu od znoja vlažnu kožu od mastila pocrnelu na nadlakticama – nešto čime bi se godinama hvalili.

Dođirnuti su ubicu i preživeli da mogu da ispričaju bajku.

Taj ritual ga je u početku ljutio, onda mu je, kako je vreme promicalo, pobuđivao ponos.

Sad mu je bio dosadan.

Širom je otvorio teška čelična vrata koja vode u njegove privatne odaje i pustio ih da se zalupe za njim, već odvijajući jednu dugačku lanenu traku s bolnih zglavaka. Nije se osvrnuo za sobom kad su se vrata zalupila, znajući da se niko od prisutnih oko ringa ne bi usudio da pođe za njim u to mračno podzemno svetište. Ne bez poziva.

Soba je bila mračna i tiha, odvojena od javnog prostora gde, znao je iz iskustva, ljudi žure da preuzmu svoje pobeđe, a nekoliko njih pomaže poraženom, tražeći lekara da mu previje polomljena rebra i proceni modrice.

Bacio je lanenu traku na pod posegnuvši u tami za obližnjom lampom i upalio je bez greške. Svetlo se proširilo sobom i otkrilo nizak sto od hrastovine, na kojem nije bilo ničega ako se izuzme hrpa papira i reljefom ukrašena kutija od abonosa.

Počeo je da odmotava i traku s druge ruke, pogleda prikovanog za papire, sad nepotrebne.

Uvek nepotrebne.

Dodavši drugu traku lana prvoj, Templ je prešao preko skoro prazne sobe i stigao do kožnog kaiša pričvršćenog za tavanicu pa se okačio svom težinom ne bi li istegao mišiće ruku i leđa. Nije mogao a da na udahne duboko istežući se, njegov udah bio je naglašen kucanjem na vratima na drugom kraju sobe.

„Uđi”, rekao je, ne okrenuvši se kad su se vrata otvorila i zatvorila.

„Još jedan je pao.”

„Svi oni padnu”, Templ je dovršio istezanje pa se okrenuo da pogleda Čejsa, osnivača *Palog anđela*, koji je prešao preko sobe pa seo na obližnju nisku drvenu stolicu.

„Dobra je bila borba.”

„Jeste?” U poslednje vreme sve su mu izgledale isto.

„Zadivljujuće je što i dalje zamišljaju da mogu da te pobede”, reče Čejs, zavalivši se pa ispruži dugačke noge preko golog poda. „Čovek bi pomislio da će dosad odustati.”

Templ je prišao da sipa čašu vode iz bokala. „Teško je odustati od obećanja osвете. Iako to i nije nikakvo obećanje.” Kao neko ko nikad nije dobio priliku za osvetu, Templ je to znao bolje od bilo koga drugog.

„Slomio si tri rebra Montleju.”

Templ je žedno pio, brazda vode mu se slivala niz bradu. Obrisao ju je nadlanicom i rekao: „Rebra zacele.”

Čejs klimnu glavom, uzvrpoljivši se na stolici. „Znaš, tvoj spartanski način života nije mnogo udoban.”

Templ je spustio čašu. „Niko te ne tera da se naslanjaš. Ti negde gore sigurno imaš teleću kožu i tapecirung.”

Čejs se osmehnu, otresavši nit lana s nogavice, pa spusti list papira na sto, pored hrpe koja je stajala na njemu. Spisak

izazova za sledeću noć i onu posle nje. Beskrajni spisak ljudi koji žele da se bore za svoj imetak.

Templ je duboko uzdahnuo. Nije želeo da misli na sledeću borbu. Sve što je želeo bila je topla voda i meka postelja. Povukao je obližnje zvonce, znak da treba da mu donesu korito.

Pogled mu je skliznuo na papir, dovoljno blizu da vidi da je ispisano otprilike šest imena, ali predaleko da bi ih pročitao. Čejs ga znalački pogleda.

„Lou te ponovo izaziva.”

Trebalo je to da očekuje – Kristofer Lou ga je izazvao dvanaest puta u isto toliko dana – a ipak je to na njega delovalo kao prasak. „Ne.” Isti odgovor koji je dao jedanaest puta. „I treba da prestaneš da mi to donosiš.”

„Zašto? Zar ne bi momku trebalo pružiti priliku kao svima ostalima?”

Čejs otrpe Templov pogled i njegove reči. „Ti si kopile žedno krvi.”

Čejs se nasmeja. „Na opšte čuđenje moje porodice, nisam kopile.”

„Onda si krvolok.”

„Jednostavno uživam u žestokoj borbi.” Čejs slegnu ramenima. „Izgubio je hiljade funti.”

„Baš me briga što je on izgubio svoje krunske dragulje. Neću da se borim s njim.”

„Temple...”

„Kad smo sklopili ovaj dogovor... Kad sam pristao da dođem u *Anděla*, složili smo se da će borbe biti moje. Zar ne?”

Čejs zastade, shvativši kuda taj razgovor vodi.

Templ je ponovio. „Zar ne?”

„Jeste.”

„Neću da se borim s Louom.” Templ je zastao pa dodao: „On čak nije ni član kluba.”

„Član je *Najtsa*. Sad ima ista prava kao bilo koji *Andelov* član.”

Najts, nedavno stečena imovina *Palog andela*, bio je klub manjeg ugleda u kojem su četiri stotine ne baš pristojnih tipova uživale i pravile dugove. Templu obuze gnev. „Dodavola... Da nije bilo Krosa i njegovih maloumnih odluka...”

„Imao je svoje razloge”, reče Čejs.

„Gospode, spasi nas zaljubljenih muškaraca.”

„Dobro rečeno”, saglasi se Čejs. „Ali sad imamo još jednu kockarnicu kojom treba da upravljamo, a ta je nosilac Louovog duga. A on ima pravo na borbu ako je traži.”

„Kako je momak izgubio hiljade funti?”, upitao je Templ, nezadovoljan što iz njegovog glasa izbija osujećenost. „Sve što njegov otac dotakne pretvara se u zlato.”

Zato je Louova sestra bila tako poželjna nevesta.

Mrska mu je bila ta pomisao. S njom su došle i uspomene.

Čejs slegnu ramenom. „Kolo sreće se brzo okreće.”

Istina od koje su svi oni živeli.

Templ je opsovao. „Neću da se borim s njim. Oprosti mu dug.”

Čejs susretnu njegov pogled. „Nema dokaza da si je ti ubio.”

Templov pogled nije uzdrhtao. „Nema ni dokaza da nisam.”

„Mogu da se kladim na sve što imam da nisi.”

„Ali ne zato što znaš da je to istina.”

To ni Templ nije znao.

„Poznajem te.”

Niko njega ne poznaje. Ne zaista. „Pa, Lou me ne poznaje. I neću da se borim s njim. I neću više da vodim ovaj razgovor. Ako želiš da omogućiš dečku borbu, bori se ti s njim.”

Sačekao je da čuje šta će sledeće Čejs reći. Novi napad.

Nije ga bilo.

„Pa, London bi uživao u tome.” Osnivač *Andela* ustade, pa podignu spisak potencijalnih borbi zajedno s hrpom papira koja je još od pre borbe stajala na stolu. „Da vratim ove u knjige?”

Templ je odmahnuo glavom, ispruživši ruku ka njima. „Ja ću to.”

Bio je to deo rituala.

„Zašto ih uopšte i izvlačimo iz dosijea?”, upita Čejs.

Templ je pogledao u papire, gde je Montlejkov dug *Andelu* bio jasno i sažeto naveden: sto hiljada funti ovde, hiljadu tamo, desetine ari. Stotine. Kuća, konji, kočije.

Život.

Slegnuo je ramenom, uživajući u probadanju ramenog mišića koji je osetio. „Mogao je da pobedi.”

Čejs izvi svetlu obrvu. „Mogao je.”

Ali nije.

Templ je vratio spisak na izgredan hrastov sto.

„Ulažu sve u tu borbu. Čini se da je to najmanje što mogu da uradim kako bih sagledao razmere njihovog poraza.”

„Ipak, i dalje pobeđuješ.”

To je bila istina. Ali on je razumeo šta znači sve izgubiti. Kad ti se ceo život u trenutku promeni zbog odluke koju nikad nije trebalo da doneseš. Zbog postupka koji nikad nije trebalo da učiniš.

Postoji razlika, naravno.

Ljudi koji dolaze da se bore u ringu sećaju se svoje odluke. Svog postupka.

Za razliku od Templa.

Ali nije ni važno.

Oglasilo se zvonce na zidu iznad vrata izveštavajući ga da je njegova kupka spremna, i to ga je vratilo u stvarnost.

„Nisam rekao da ne zaslužuju da izgube.”

Čejs se nasmeja smehom koji glasno odjeknu u tihoj sobi. „Veoma si samouveren. Doći će dan kad nećeš moći tako lako da pobediš.”

Templ je posegnuo za peškirom i prebacio oko vrata tkaninu od finog turskog pamuka.

„Puste želje”, rekao je, zaputivši se ka susednoj sobi za kupanje, oprostivši se od osnivača *Andela*, borbe i zadobijenih povreda. „Puste, divne želje.”

Ulice istočno od Templ Bara uveče bi oživele, ispunjene svim onim najgorim u Londonu – lopovima, prostitutkama i seckesama koji bi se razmyleli iz svojih dnevnih skrovišta pušteni u divlju tamu. Bujajući u njoj.

Zabavljali su se po uličnim budžacima izniklim iz senki, koristeći dobrodošlu tamu od grada odvojenu, ni osamsto metara od najreprezentativnijih kuća i najbogatijih žitelja, obeležavajući teritoriju na koju pravo plemstvo ne bi kročilo, previše se plašeći da se suoči sa istinom – da je taj grad nešto više od onog što oni poznaju.

Ili je možda upravo ono što poznaju.

Bilo je to sve što je Templ poznavao.

Sve što on jeste, sve što je postao, sve što je ikad mogao biti, to mesto koje je vrvelo od pijanica i kurvi bilo je savršeno za čoveka koji želi da iščezne. Neprimećen.

Naravno, videli su ga. Na raspolaganju su imali četiri godine da ga gledaju otkako je, dvanaest godina ranije, stigao tu mlad, smrdeći na strah i gnev, bez ičega osim svojih pesnica što bi ga moglo preporučiti tom hrabrom novom svetu.

Šaputanja su ga pratila kroz prljavštinu i greh, obeležavajući vreme. Isprva se pravio da ne čuje tu reč, ali kako su godine prolazile, navikao se na taj jezivi nadimak.